

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Faisala Husseiniho a Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **D. J.**, zastoupená JUDr. Otto Hradilem, advokátem se sídlem Olomoucká 226, Uničov, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně a JUDr. P. J., bytem Zelená 4, Olomouc, proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 10. 7. 2024, č. j. 65 A 57/2024-15,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost D. J. **se z a m í t á .**
- II. Kasační stížnost JUDr. P. J. **se o d m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyni byla na základě její žádosti od 14. 12. 2017 přiznána podpora v nezaměstnanosti; zároveň byla poučena, že bude povinna podporu v nezaměstnanosti nebo její část vrátit v případě, že jí bude přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. Žalobkyně byla následně uznána invalidní ve třetím stupni a byl jí přiznán důchod pro invaliditu třetího stupně od 14. 11. 2016. Úřad práce ČR (dále také jen „ÚP“) proto uložil žalobkyni rozhodnutím ze dne 25. 6. 2018 povinnost vrátit za období od 14. 12. 2017 do 30. 4. 2018 podporu v nezaměstnanosti s odůvodněním, že ji pobírala, ačkoli byla uznána invalidní ve třetím stupni a byl jí přiznán důchod pro invaliditu třetího stupně, což souběžnou výplatu podpory v nezaměstnanosti vylučuje.

[2] Žalobkyně tedy ohledně souběhu výplaty invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně s podporou v nezaměstnanosti vede se správními orgány dlouholetý spor. V průběhu řízení se mimo jiné ukázalo, že z posudku ze dne 3. 5. 2018, z něhož správní orgány vycházely, nevyplývalo, zda je žalobkyně schopna vykonávat výdělečnou činnost za zcela mimořádných podmínek. Tato skutečnost přitom byla relevantní, neboť podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), je osoba pobírající invalidní důchod pro invaliditu ve třetím stupni povinna vrátit poskytnutou podporu v nezaměstnanosti pouze v případě, že nemůže vykonávat výdělečnou činnost ani za zcela mimořádných podmínek.

[3] Jelikož je údaj, zda je pojištěnec v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek, obligatorní náležitostí posudku o invaliditě podle vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity), vyžádal si ÚP od žalované k posudku o invaliditě ze dne 3. 5. 2018 opravný posudek, ze kterého již vyplynulo, že žalobkyně není schopna výdělečné činnosti ani za zcela mimořádných podmínek.

[4] Na základě opravného posudku vydal ÚP rozhodnutí ze dne 12. 7. 2021, kterým znovu uložil žalobkyni povinnost podporu v nezaměstnanosti vrátit. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně bránila odvoláním, a následně i žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci. Tato žaloba byla rozsudkem ze dne 23. 2. 2023, č. j. 72 Ad 47/2021-85, zamítnuta, následně také Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost v téže věci, a to rozsudkem ze dne 19. 1. 2024, č. j. 5 Ads 58/2023-67.

[5] V nyní posuzované věci žalobkyně podala ke krajskému soudu žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalované. Tvrdila, že opravný posudek neodpovídá § 7 písm. f) bodu 6 vyhlášky o posuzování invalidity a opravný posudek proto nelze použít k jednoznačnému posouzení sporné otázky, zda je žalobkyně schopna výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek, či nikoliv. Žalobkyně se domnívala, že opravný posudek je možné interpretovat jedinečně tak, že žalobkyně je schopna výdělečné činnosti, aniž by to vyžadovalo zcela mimořádné podmínky. To však činí nevěrohodným výsledek posouzení zdravotního stavu žalobkyně a míru poklesu její pracovní schopnosti.

[6] Žalobkyně proto navrhla, aby soud označil za nezákonný zásah skutečnost, že žalovaná z moci úřední nereagovala na výzvu ÚP k odstranění vad posudku o invaliditě ze dne 3. 5. 2018 a nevydala bez zbytečného odkladu opravný posudek s náležitostmi dle § 7 vyhlášky o posuzování invalidity, zejména obsahující údaj o tom, zda je žalobkyně v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % schopna či neschopna výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek. Jelikož tento zásah dle žalobkyně trvá, navrhla, aby soud zakázal žalované v porušování práv žalobkyně a aby jí přikázal obnovit stav před zásahem.

[7] Krajský soud dospěl k závěru, že jednání žalované popsané v bodě [6] nemůže představovat nezákonný zásah. To, že je vydán podle žalobkyně nesprávný (nezákonný) posudek, nemůže přímo zkrátit její práva. Posudek, kterým se stanoví míra poklesu pracovní schopnosti pojištěnce, je pouze jedním z podkladů, na jejichž základě správní orgány

pokračování

rozhodují o dávkách důchodového pojištění i dalších skutečnostech. Samotný posudek nemá přímý dopad do práv a povinností osoby, které se týká. Tento dopad má až rozhodnutí, které je na jeho základě vydáno. Zde krajský soud analogicky odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu, které se týkají kontrolních protokolů.

[8] Proti samotnému posudku není možné bránit se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, jediná možnost, jak samotný posudek napadnout, je v řízení proti rozhodnutí, které na jeho základě bylo vydáno. To žalobkyně učinila ve výše citovaném řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 Ads 58/2023. I pokud by však bylo možné považovat posudek žalované za nezákonný zásah, musel by krajský soud přesto žalobu odmítnout pro opožděnost.

[9] Z výše popsaných důvodů proto krajský soud žalobu odmítl.

II. Shrnutí kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a replika

[10] Žalobkyně (nyní *stěžovatelka*) napadla usnesení krajského soudu kasační stížností.

[11] Stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně či nepřesně interpretoval její žalobní skutková tvrzení, zejména tedy vymezení nezákonného zásahu žalované. Jako nezákonný zásah údajně stěžovatelka v žalobě nevymezila vlastní posudek o invaliditě, ale „*interní řídicí normativní akt žalovaného*“. Její tvrzení se zakládá na sdělení Generálního ředitelství Úřadu práce ČR, podle kterého s účinností od 19. 10. 2015 změnila žalovaná metodiku pro posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti pro účely zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „*zákon o důchodovém pojištění*“); tento metodický pokyn podle stěžovatelky mění znění výroku posudku o invaliditě osob ve třetím stupni tak, že v nově vydávaných posudcích již nebude součástí výroku věta „*není nadále schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek*“. Stěžovatelka tvrdí, že tento „interní akt“ žalované zavádí nelegální metodiku do její rozhodovací praxe a je v rozporu s vyhláškou o posuzování invalidity. Stěžovatelka nesouhlasí s krajským soudem v závěru, že samotný posudek nijak nezasahuje do její právní sféry. Připouští, že do její právní sféry zasahuje až rozhodnutí žalovaného vydané na podkladě zmíněného posudku, ovšem tento posudek je vypracován podle nelegální metodiky žalované, a tedy je nezákonný.

[12] Dále stěžovatelka namítala také to, že její žaloba nemohla být opožděná, neboť směřovala proti trvajícimu zásahu. Žalovaná totiž nekoná a tím se dopouští nečinnosti. Pokud by snad přitom bylo krajskému soudu nejasné, jaký akt stěžovatelka napadá, měl před odmítnutím žaloby postupovat v souladu se svou poučovací povinností. Lze také doplnit, že stěžovatelka namítla, že vada napadeného usnesení, resp. řízení, které mu předcházelo, spočívalo také v tom, že soud neprovedl příslušné procesní úkony a nevyslovil se k tomu, že JUDr. P. J. a Úřad práce ČR nejsou osobami zúčastněnými na řízení (v tomto smyslu v kasačním řízení argumentoval i sám JUDr. J.).

[13] S ohledem na výše uvedené se stěžovatelka domnívá, že napadený rozsudek trpí vadami jako takový jej navrhuje zrušit a vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[14] Žalovaná ve vyjádření sděluje, že se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu. Zdůrazňuje, že stěžovatelka pro podepření své argumentace využívá pasáže z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ads 58/2023-67, které však záměrně vytrhává z kontextu. Nejvyšší správní soud však v tomto rozsudku konstatoval, že stěžovatelka měla napadnout opravný posudek společně s rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí, které bylo v řízení sp. zn. 5 Ads 58/2023 žalovaným, resp. měla předejít konkrétní tvrzení, proč by v jejím případě přicházely v úvahu mimořádné podmínky, za nichž by mohla vykonávat výdělečnou činnost, a tedy proč je závěr o její celkové pracovní neschopnosti nesprávný. Argumentace použitá v kasační stížnosti se proto žalované jeví jako účelová. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítnul.

[15] Stěžovatelka v replice a duplice opakuje kasační námitky, nadto se vrací do roviny řízení, které bylo před Nejvyšším správním soudem vedeno pod sp. zn. 5 Ads 58/2023, a tvrdí, že rozhodnutí vydaná v tomto řízení ÚP a Ministerstvem práce a sociálních věcí jsou nezákonná a nicotná. Stěžovatelka vidí jednoznačnou souvislost mezi těmito rozhodnutími a podle jejích slov nelegální metodikou žalované, která ovlivňuje rozhodovací praxi úřadů práce ve věcech důchodového pojištění. Dále trvá na kasačních námitkách a požaduje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti vyhověl.

III. Právní hodnocení

[16] Kasační stížnost stěžovatelky **není důvodná**.

[17] Nejvyšší správní soud předepisuje, že v posuzovaném případě stěžovatelka kasační stížností napadla usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby. V takovém případě lze kasační stížnost opřít pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“; viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS). Ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. konzumuje důvody kasační stížnosti jinak podřaditelné i pod § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 9 As 47/2016-39, bod 16). Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu je tak otázka, zda postup krajského soudu byl zákonný, pokud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

[18] V nyní souzené věci krajský soud z žaloby vyvodil, že stěžovatelka spatřuje nezákonný zásah v tom, že žalovaná na žádost ÚP nevydala opravný posudek s předepsanými náležitostmi. Z textu žaloby a také jejího petitu vyplývá, že žalovaná na podnět ÚP reagovala a tento opravný posudek vydala, avšak stěžovatelka s ním věcně nesouhlasí, resp. namítá, že nemá předepsané náležitosti. Smyslem podané žaloby tedy dle krajského soudu bylo přezkoumat opravný posudek žalované ze dne 3. 3. 2021 a případně určit, že je nezákonné jednání žalované, která vydala opravný posudek neobsahující všechny potřebné náležitosti. Krajský soud žalobu odmítl, neboť shledal, že daný opravný posudek není možné ve správním soudnictví samostatně přezkoumávat. Jde o podklad, na jehož základě následně správní orgány rozhodují o dávkách důchodového pojištění. Posudek je možné přezkoumat pouze společně s rozhodnutím, které na jeho základě bylo vydáno (v tomto případě bylo takové rozhodnutí již přezkoumáno krajským soudem v rozsudku ze

pokračování

dne 23. 2. 2023, č. j. 72 Ad 47/2021-85, a následně Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 5 Ads 58/2023-67).

[19] Stěžovatelka v kasační stížnosti ovšem namítá, že její žaloba na ochranu před nezákonným zásahem a následně ani kasační stížnost není namířena proti oprávněmu posudku, nýbrž proti metodice žalované, která stanovuje postup při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti pro účely zákona o důchodovém pojištění. V tomto případě je tedy otázkou, zda krajský soud rozhodl o vlastním předmětu žaloby a zda tak učinil řádně.

[20] Podle § 82 s. ř. s. *kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*

[21] Jak uvedl již krajský soud, vydání odborného posudku v dané věci nemůže představovat nezákonný zásah. V důsledku vydání – dle stěžovatelky – nesprávného (nezákonného) posudku, nemůže přímo dojít ke zkrácení stěžovatelčiných práv. Posudek, kterým je hodnocen zdravotní stav pojištěnce, resp. míra poklesu pracovních schopností pojištěnce podle § 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, je jedním z podkladů, na základě kterých správní orgány rozhodují jak o dávkách důchodového pojištění, tak i o jiných skutečnostech [např. o vrácení podpory v nezaměstnanosti dle § 56 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti jako je tomu v případě stěžovatelky]. Samotný posudek jakožto podklad pro rozhodnutí nemá přímý dopad do práv a povinností osoby, které se týká. Tento dopad má až rozhodnutí, které je na základě takového podkladu vydáno.

[22] Daný opravný posudek, jak správně uvedl krajský soud, tedy není možné označit za nezákonný zásah správního orgánu. Krajský soud v bodu 9 napadeného usnesení poukazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, které se týkají kontrolních protokolů. Ty stejně jako posudky o zdravotním stavu obsahují pouze konkrétní zjištění a slouží jako podklad pro další postup správních orgánů, zejména pak pro jejich rozhodnutí (viz např. rozsudky NSS ze dne 29. 11. 2006, č. j. 8 Aps 4/2006-98, ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 Afs 59/2012-32 nebo ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 98/2015-32).

[23] Jak uvedl krajský soud, proti samotnému posudku není možné bránit se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, jediná možnost jako samotný rozsudek napadnout je v řízení proti rozhodnutí, které na jeho základě bylo vydáno. To žalobkyně učinila ve výše citovaném řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 Ads 58/2023, v němž Nejvyšší správní soud její kasační stížnost zamítl. K tomu krajský soud v bodě 11 svého usnesení zcela správně doplnil, že brojit vůči samotnému posudku „a získat tak druhou šanci pro jeho věcný přezkum však není možné cestou zásahové žaloby, a to proto že opravný posudek samostatně nezasahuje do právní sféry žalobkyně“. Právě to krajský soud vedlo k odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podstatu věci přitom krajský soud vystihl v bodě 12 svého usnesení, dle kterého „podstata zásahu netkví v nečinnosti žalované, ale v tom, že žalovaná dle žalobkyně vydala nezákonný posudek“.

[24] Ke shora uvedenému je třeba dodat, že stěžovatelka nyní v kasační stížnosti tvrdí, že předmět řízení byl jiný a žalobou napadala metodický pokyn žalované, který upravuje postupy lékařů zejména při posuzování zdravotního stavu, pracovní schopnosti a invalidity fyzických osob pro účely zákona o důchodovém pojištění (jde o interní pokyn, na jehož základě postupují jednotlivé územní správy sociálního zabezpečení).

[25] Tyto námitky však nejsou důvodné (resp. by je z určitého pohledu bylo možné považovat i za nepřípustné, pakliže by je stěžovatelka nastolovala až nyní v kasačním řízení a nedala tak krajskému soudu možnost se k nim vyjádřit), neboť předmět řízení vymezila stěžovatelka v textu žaloby, zejména v jejím petitu zcela jasně: „*Určuje se, že skutečnost, kdy Česká správa sociálního zabezpečení [...] reagovala z moci úřední na podnět Úřadu práce [...] k odstranění vady posudku o invaliditě ze dne 3. 5. 2018 [...] a nevydala bez zbytečného odkladu opravný posudek, který má náležitosti dle ust. § 7 vyhlášky č. 359/2009 Sb., o invaliditě, v platném znění, zejm. údaj, zda pojištěnec v případě poklesu pracovní neschopnosti nejméně o 70 % schopen či neschopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek, je nezákonným zásahem ve smyslu ust. § 82 SŘS*“.

[26] Takto formulovaný petit žádnou zmínku o uváděné metodice neobsahuje. Odkazy na danou metodiku se sice na několika místech žaloby vyskytují (body II/2, II/4 a IV/2). To lze pochopit s ohledem na to, že dle stěžovatelky žalovaná při vydávání posudků postupuje právě dle této metodiky. Nic to ale nemění na tom, že proti metodice samotné stěžovatelka nebrojila a vzpomenula ji toliko pro dokreslení věci. Za takové situace tedy krajský soud nebyl jakkoli povinen za stěžovatelku spekulativně domýšlet, proti čemu všemu by mohla svou žalobou brojit a v tomto smyslu vůči ní uplatňovat svou poučovací povinnost. Přitom, jak již bylo řečeno, jádro věci vystihl krajský soud správně (srov. body [22] a [23] shora); zároveň pokud do stěžovatelčiných veřejných subjektivních práv nemohlo přímo zasáhnout vydání (opravného) posudku žalované, o to méně do nich mohl zasáhnout jeho nevydání (ve stěžovatelkou požadované podobě).

[27] Nynější kasační námitku o tom, že krajský soud rozhodoval o jiném předmětu řízení, než jak ji stěžovatelka vymezila v žalobě, tak Nejvyšší správní soud považuje za účelovou. Pouze nad rámec věci Nejvyšší správní soud poznamenává, podobně jako v bodě [26], že v případě, že do práv stěžovatelky nemůže přímo zasáhnout samotný posudek, tím méně má potenciál přímého zásahu do veřejných subjektivních práv existence metodiky, na jejím základě se posudky teprve tvoří, nadto za situace, kdy dané posudky musí vyhovovat především zákonu a jím jsou také poměřovány; to ale až v případě přezkumu samotného meritorního rozhodnutí správního orgánu, jehož jsou případně podkladem..

[28] Dále stěžovatelka uvádí, že správní žaloba nemohla být opožděná, jak uvedl krajský soud, jelikož ze strany správních orgánů jde o trvající zásah, a tedy lhůta pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem nemohla prekludovat. Krajský soud správně poukázal na závěry přijaté Ústavním soudem v nálezu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, podle kterého je třeba rozlišovat zásahy jednorázové, zásahy jednorázové s trvajícím účinkem (následky) a zásahy trvalé. Pouze v případě trvajících zásahů začíná lhůta pro podání žaloby plynout dnem, kdy dojde k ukončení zásahu. Zásahy trvalé jsou však výjimkami z pravidla. K tomu krajský soud uvedl, že se týkají situací, kdy intenzita zásahu v průběhu času neklesá, ale dokonce stoupá. Nesporným

pokračování

příkladem trvajících zásahu je dle krajského soudu vedení (nezákonně) daňové kontroly, která dosud nebyla ukončena, průtahy ve vedení kontroly apod. Zásah spočívající ve vydání vadného posudku však povahu trvajících zásahu nemá. Jedná se o situaci, kdy správní orgán (ne)učiní nějaký jednorázový úkon, který je dle žalobkyně nezákonný (srov. přiměřeně bod 61 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 7 As 107/2014-53, č. 3334/2016 Sb. NSS).

[29] Pro doplnění Nejvyšší správní soud dodává, že podle jeho rozsudku ze dne 31. 10. 2013, č. j. 8 Aps 8/2012-28, platí, že u jednorázového zásahu běží objektivní lhůta k podání žaloby od okamžiku, kdy k zásahu došlo, a subjektivní lhůta ode dne, kdy se žalobce o zásahu dozvěděl. U zásahů trvajících nemůže objektivní ani subjektivní lhůta uplynout, dokud namítaný zásah trvá. U zásahů opakovaných je ponecháno na vůli žalobce, který ze zásahů, samostatně napadnutelných žalobou, skutečně napadne. Podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004-110, č. 735/2006 Sb. NSS, platí že *„objektivní lhůta bude vždy počítána od okamžiku, kdy došlo k úkonu, který je žalobcem označován za nezákonný.“*

[30] Opravný posudek žalované byl vydán dne 3. 3. 2021, objektivní dvouletá lhůta pro podání žaloby marně uplynula dne 3. 3. 2023. Stěžovatelka podala žalobu dne 18. 6. 2024, tedy po uplynutí zákonné lhůty. Na základě výše uvedeného je nesporné, že žaloba byla tak či tak opožděná a krajský soud by ji měl odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Lze ovšem doplnit, že dle bodů 12 a násl. napadeného usnesení krajského soudu nebyl tento závěr ve věci nosný [tím byl závěr o nutnosti žalobu odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], ale uvedený spíše nad rámec věci. I Nejvyšší správní soud tak své úvahy k dané problematice formuluje ve stejné rovině a jen pro úplnost.

[31] Za těchto podmínek se nemohl krajský soud meritorně zabývat námitkami uplatněnými v žalobě, jak požadovala stěžovatelka v nyní projednávané věci. Bylo by také zcela bezpředmětné se zabývat případnou existencí osob zúčastněných na řízení, neboť ani jejich přibrání ve věci by nic nezměnilo na konečném rozhodnutí krajského soudu. Jelikož se krajský soud nezabýval meritem věci, nemohlo dojít k zásahu do veřejných subjektivních práv osoby zúčastněné na řízení, ani osoby, která se tohoto postavení domáhá, ale výhradně jen do práv stěžovatelky (srov. body 29 a násl. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 29. 3. 2023, č. j. 6 As 105/2021-72, č. 4484/2023 Sb. NSS). Výsledek rozhodnutí by byl zcela totožný, a to bez ohledu na možnou argumentaci těchto osob, resp. na jejich přistoupení k věci; opravný posudek žalované není vůbec samostatně přezkoumatelný ve správním soudnictví, povahu zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. nemohlo mít ani jeho případné nevydání, a žaloba tedy byla správně odmítnuta [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[32] Z uvedených důvodů se tak nyní Nejvyšší správní soud blíže nezabývá argumentací, kterou ve vztahu k otázce nepřiznání postavení osoby zúčastněné na řízení vznášela stěžovatelka, popř. JUDr. J. (srov. bod [12] výše), který se rovněž domáhal postavení stěžovatele. Kasační stížnost JUDr. J. je tak třeba ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítnout jako podání učiněné osobou k tomu zjevně neoprávněnou. V tomto směru Nejvyšší správní soud odkazuje na právní závěr vyjádřený v bodě 34 citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 As 105/2021-72, dle kterého *„[o]soba zúčastněná na řízení (§ 34 s. ř. s.) nemá aktivní procesní legitimaci k podání návrhu na přezkum rozhodnutí soudu*

ve správním soudnictví, kterým se odmítá návrh nebo zastavuje řízení. Kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu, kterým se odmítá návrh nebo zastavuje řízení [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.], osobou zúčastněnou na řízení anebo osobou, která se takového postavení domáhá, je podání učiněné osobou k tomu zjevně neoprávněnou ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.“. Ostatně právě s odkazem na toto rozhodnutí se s otázkou postavení JUDr. J. v řízení vypořádal krajský soud v bodě 15 napadeného usnesení.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Kasační stížnost JUDr. P. J. pak Nejvyšší správní soud odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, žalované pak v souvislosti s tímto řízením nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné činnosti. V případě kasační stížnosti JUDr. P. J. se výrok o nákladech řízení opírá o § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle níž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2025

David Hipšr
předseda senátu